WHAT NOBODY SAW

FERDINANDO FREGA

FERDINANDO FREGA

ONO ŠTO NITKO NIJE VIDIO

The Art of Attraction · 03

Često su upravo žene te koje, kad slučajno prođu pokraj nekog para – bilo koje dobi – zaključe da im to ne pristaje, a sljedeći je komentar uvijek isti: jesi li vidjela ono dvoje što su upravo prošli? Kako je ružna – kako je, zaboga, ulovila onog zgodnog momka?

Sumnja i znatiželja izjedaju ih, jer vrline nikad nisu očite, a količine se nikad ne prijavljuju – kao blindirano vozilo u pratnji policijskih automobila: nitko nikad ne zna što prevozi.

Pomalo kao moje pisanje. Hahahahahah.

Upravo je na toj ideji izgrađen moj način upoznavanja ljudi. Toliko da mi je jedne večeri, na dvanaestom katu jedne zgrade u gradu, na terasi gdje se održavala plesna zabava, prišla visoka, krupna, oznojena djevojka i zamolila me za spori ples.

Momci oko mene gledali su – ne zato što sam bio bolji od njih, nego da vide kako ću reagirati, jer su je gotovo svi već odbili. To nisam znao.

Kad je za vrijeme plesa počeo razgovor, njezin dah nije bio najbolji, ali pravio sam se da ne primjećujem. Plesali smo zajedno cijelu večer, a ja sam slušao. Zatim me zamolila da je otpratim kući; bojala se motocikla, pa sam pješačio dva kilometra da joj ugodim.

Poljubila me u obraz i rekla da ćemo se vidjeti sutradan, ali prije nego što me ostavila rekla je da cijeni što nisam napravio

nijedan pokušaj.

Prepješačio sam dva kilometra natrag do motocikla, dok su mi večer – i druge djevojke s one terase – još prolazile kroz glavu, i nekako sam stigao.

Prijatelji su me čekali; htjeli su znati kako je prošlo. Znajući da nikad nisam volio govoriti o sebi, samo sam rekao: dobra je cura.

Ali znaš li tko je ona? Ne.

Kći je direktora najveće strojarske tvornice u južnoj Italiji. Puna novca.

Pa?

Ostali su zatečeni. Sjeo sam na motocikl i otišao kući.

Pet dana poslije slučajno sam naletio na nju u kafiću u gradu, ali bila je drukčija, promijenila se.

Pitala me zašto je nisam potražio – uostalom, znao sam gdje živi, a dosad sam sigurno doznao tko su ona i njezin otac.

Nasmiješio sam se i rekao: a znaš li ti, dovraga, tko sam ja?

Zastala je, širom otvorenih očiju, pogođena, i odgovorila tihim glasom: tko si ti?

Ja sam samo onaj momak sa zabave koji je plesao s tobom i onda te otpratio kući.

Danas, nakon četrdeset i pet godina, još smo prijatelji. Udala se i već je baka; čujemo se telefonom i razmjenjujemo

pozdrave, a nakon svega tog vremena pročitala je moju naraciju i otkrila tko sam.

Netko za koga ne očekujete da postoji, ali tko natjera svaku ženu na svijetu da zapleše.

Ferdinando